

Příběh obyčejného člověka

Jmenuji se Rachel a je mi osm let. Ráda nosím dva culíky svázané mašlemi a blůzu, kterou mi dala maminka k sedmým narozeninám. Tatínek je obchodník a maminka se stará o domácnost.

Jednoho dne mi uvázala Davidovu hvězdu na rukáv a poté jsme museli odejít z toho našeho nádherného domu. Proč? Jedeme na místo, kde všichni nosí Davidovu hvězdu. Ubytovali nás v domě, měl málo oken, mně se nelíbil. Celé město hlídali Němci, kteří měli zbraně.

O několik dní později nás svolali na náměstí a vyvolávali lidi a nakládali je do vlaků. Nevím, kam je odváží. Ale moje maminka vždy radostí zářila, když neřekli naše jména.

Za dva dny si nás Němci znovu zavolali a četli nějaký seznam jmen. Byla jsem na něm i já i moji rodiče. Nastupujeme do dvou vlaků, držela jsem se pevně maminky a tatínka, jenomže tatínka dali do toho druhého vlaku. Alespoň mě nerozdělili s maminkou!

Pláču. Maminka mě utěšuje a říká: „Neboj se, miláčku, bude dobře.“ Bojím se. Najednou vlak zastavil. Oslepilo nás obrovské světlo, a když nás vyvedli z vlaku, maminka se zděsila. Slyšela jsem, jak ostatní říkali: „To není možné.“ „Bože můj, my jsme v Osvětimi!“ Maminka mě utěšovala, ale plakala.

„Pohyb!“ „Jděte!“ Někdo se na mě přimáčk! Skoro nemohu dýchat. Pokračuji do ponuré místnosti. Někdo vzal nůžky. Cvak! Už jsem bez vlasů. Večer ulehám vedle maminky na prkennou postel. Syknu bolestí. Tříska! Maminka šeptá: „Beruško moje, zítra bude lépe.“

Bylo. Objevil se Anděl spásy, na jeho seznamu bylo moje i maminčino jméno. Kam nás to zase vezou? Dojeli jsme před továrnu. Zahlédla jsem tatínka a objala ho. Jsem šťastná. Po několika měsících nám pan Schindler oznámil, že zítra budeme volní, a on bude zločinec. Pan Isaac Stern mu napsal dopis, ve kterém děkoval za záchranu Židů, a všichni jsme se podepsali.

Jdu po vyšlapané cestičce a zastavuji u Schindlerova hrobu. Na důkaz úcty mu na něj pokládám kamínek. Jsem mu vděčná, že zachránil moji rodinu.

Petra Zíková

VIII. B, 2014-2015